

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
"РАДОЈЕ ДОМАНОВИЋ"

Д 821.163.41
ЦВЕТКОВИЋ К.
Нераскидиве везе

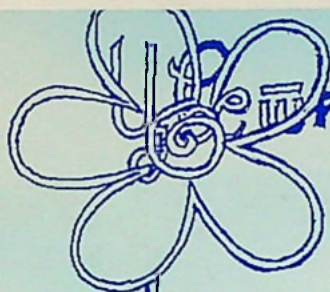

000217137

ДЕСКОВАЦ

COBISS

Нераскидиве везе

К. Цветковић

Нераскидиве везе

217 137

886.1-1

Издавач
Књижевни клуб "Глубочица"

*

Уредник
Боркица Миловановић

*

Рецезенти
Сийанко Ђорђевић, професор
Бранка Ђорђевић, професор

*

Секретар редакције
Брајислав Тодоровић

*

Насловна страна
Слободан Косић Косића

*

Лектор и коректор
Бранка Ђорђевић, професор

*

Обрада на рачунару
Горан Цвејковић, дигл. инж. ел.

*

Тираж
500 примерака

*

Штампа
Цицero, Лесковац

Костадин Цветковић

НЕРАСКИДИВЕ ВЕЗЕ

Лесковац, 2000.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
Радое Домановић
инв. бр. 217.137
Сигнатура 886.1-1

Драга децо,

*Обраћам се Вама са молбом да љубав и
поштовање узвратиће љубављу и
поштовањем. То ћеће учиниће ако ову
књигу пажљиво прочитаће.*

*У песмама је све што сам хтео да вам
кажем.*

Хвала!

**Песник
Косиadin Цвеиковић**

зашто киша пада

Каже мени Влада,
киша у град пада
да цвеће полије
и прашину смије.

Киша пољу треба,
зато га да с неба
земљу да надоји
и стоку напоји.

Када кише има
мило је баш свима,
биће доста хране,
можда и банане.

РАЗЛОГ

Постоји разлог чврст
што у носу држим прст,
хоћу наћи злато,
ал вадим само блато.

Постоји разлог чврст
што у уво држим прст,
тамо благо тражим,
за паметнога важим.

Постоји разлог чврст
када грицкам мали прст,
дуго нисам јео,
много сам огладнео.

Постоји разлог чврст
што у коси држим прст,
нисам главу прао,
нити се очешљао.

Разлога увек има.
Да ли се допада свима?
Мада одговор знам,
нећу вам казати сам.

хиљаду зашто

Понекада, када скитам,
дешава се да се запитам:
зашто рибе неће да лете,
а с неба падају комете?
Зашто се диже велика граја
када кокошке сносе јаја?
Зашто лопта само одскаче,
а кад се удари не плаче?

Зашто људи толико раде,
морају ли новац да зараде?
Зашто неки галаме, туку,
да би другом задали муку?
Зашто нас дању сунце греје,
ноћу месец као да се смеје?
Хиљаду питања себи дам,
на ниједно одговор не знам.

ОБЛАЧАК

На небу облачак
клизи као мачак.
Брзо од облачка
посташе два мачка,
стварно нешто мања
и мања и тања.
Сада од два мачка,
већи број маслачка,
лако се винуше,
небом несташе.
Од нашег облачка
нема више мачка,
нема ни маслачка,
нема више трачка.

НЕБЕСКА КОЛА

Без волова и буке мотора,
преко дубоког небеског мора,
ноћима јуре Велика Кола,
а за њим хитају Мала Кола.
На све стране варнице севају,
треперећи звезде се радују.

Без волова и буке мотора,
преко дубоког небеског мора,
сјајна кола јуре све до зоре,
а тада се од трке уморе,
тихо одлазе да се одморе,
са жељом да се поново боре.

Без волова и буке мотора,
преко дубоког небеског мора,
звездана кола пораз не знају,
зато се ни једна не предају.
Мирно, тамно, плаво небо красе,
да дечици буде лепо, зна се.

ОЧИ

Очи смеђе боје
дивне су код Јоје.

Очи браон боје
лепе су код Воје.

Очи плаве боје
лепше Марку стоје.

Очи лепо стоје,
ма које су боје.

Очи нам све кажу,
некада и слажу.

Без очију је мрак
и живот је тежак.

Не бих видели тату,
чику, секу, бату.

Не бих знали маму,
ујака и нану.

Желимо ли гледати,
очи треба чувати.

ЛЕПО, ЛЕПШЕ

Лепо је дрвеће,
лепше пољско цвеће.
Леп је добар сан,
лепши сунчан дан.

Леп је мали Бата,
лепша сека Ната.
Леп је и цео свет
као најлепши цвет.

Најлепша је нама,
сваком своја мама,
која нас роди
и кроз живот води.

КАДА БИХ ИМАЛА КРИЛА

Као птица кад бих имала крила
велика, шарена, сретна бих била,
одлетела бих до десетог спрата,
била вишља него мама и тата.
Летела бих изнад бетонског моста,
летењу никад краја, никад доста
и изводила чуда свакојака
што не би могао нико од дечака.

Као птица кад бих имала крила,
дугачке путеве бих превалила,
хиљаде километара летела,
у лепе тропске крајеве слетела,
с великим крокодилима купала,
лавове тукла, слонове јахала,
с тигровима играла и спавала.

Као птица кад бих имала крила,
по небесима бих летела као вила.
Лако бих се из даљине вратила,
маму, тату и бату изљубила,
све старе познанике посетила
и поклоне занимљиве делила.
Пажљиво би авантуре слушали,
не знам само да ли би ми веровали?

ПРВИ ЋОРАЦИ

На поду седи Нина мала,
млада бака лутку јој дала.
Играти се само је знала,
верујте ми, то није шала.

За час луткица јој побеже,
мала Нина за њом посеже,
али ручице су њене кратке,
неспретне, али нежне, слатке.

Са напором се диже, стаде,
заљуља се, али не паде.
Направи неколико корака,
кад је виде, притрча јој бака.

За бакин скут брзо се хвата
и заједно крећу до врата.
Тако изненада прохода,
мада још несигурно хода.

И без падања и без муке,
без дизања велике буке,
проходила је Нина сама,
зато части комшике мама.

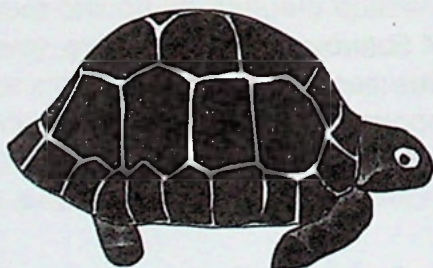
ЌОРЊАЧИЦА

Моја унучица,
као корњачица,
на четири ноге хода,
жели да прохода.

Слабашне ножице,
нејаке ручице,
сад снагу изгуби
и тепих пољуби.

Ах! Настане мука.
Диге се и бука.
Мала лије сузе,
мада је бака узе.

Крива јој је бака,
што још није јака.

МЕЗИМИЦА

Мамина сам мезимица,
татаина сам љубимица,
у руке ме носе,
са мноме се поносе.
У шетњу ме воде,
лепо се проводе.

Мамина сам мезимица,
татаина сам љубимица.
Не знам да говорим,
али их мноме волим,
за косу их вучем,
почињем да гучем.

Мамина сам мезимица,
татаина сам љубимица.
Ручицама тапшем,
понекад и машем,
стално им се смејем,
осмехом их грејем.

УНУКА И БАКА

Узела бака унуку
за малену, нежну руку,
кренуше у шетњу саме
као све озбиљне даме.

У шетњу иду полако,
унука скакуће лако,
иду улицама града,
често као и до сада.

Унука уз излог стаде,
луткица јој се допаде,
хтела би лутку купити
и поче баку молити:

*Бако, купи лутку ову,
хтела бих имати нову.
Види! Косица јој је плава,
врло лепа јој је глава.*

*Дуге танке трепавице
као код моје сестрице.
Ципелице лепо стоје,
хаљиница беле боје.*

Бака тихо одговара:

Скупа је и немам пара.

*Лутку ти нећу купити,
немој ме даље молити.*

Унука с тим се не мири,
из ока већ суза вири
и поче на глас плакати,
скакутати и викати.

Бака сад унуку моли,
од плача је глава боли.

*Молим те, немој плакати,
новац ћу за лутку дати.*

Мала весело скакуће,
бакицу за руку вуче,
купују луткицу ову
плавокосу, лепу, нову.

НИЈЕ ДЕЧАК ИЗ БАЈКЕ

Није дечак из бајке,
носи патике *Најке*
врло лепо му стоје,
црно беле су боје,
са њима се поноси,
у школу их само носи.

Није дечак из бајке,
носи патике *Најке*.
У њима је снажан,
зато се прави важан,
цуре се осмехују,
стидљиво намигују.

Није дечак из бајке,
нити из балалајке,
воле га девојчице
и љубе комшинице.
Љубоморни другови
завиде ли, завиде.

Имам дара

Имам дара за чувара,
чувах газди маце неке
умиљате, нежне, меке.
Изненада једна скочи,
изгреба ми руке и очи.

Имам дара за чувара,
чувам црне куце мале,
разним именом се звале.
Једна не хтеде да једе
и за ногу ме уједе.

Имам дара за чувара,
млад сам, имам брзе ноге,
налетеше птице и гле
винограде поједоше,
а мени отказ дадоше.

Имам дара за чувара,
чувах краве две,
али изгубих обе.

КАКВА ШТЕТА!
ПРАВА ШТЕТА!

ДЕВОЈЧИЦА

Гордо се шетам сама,
Кажу ми: *Ти си дама.*
Дечаци се осмехују
у шали набацују.

Осмех бих узвратила,
неког и пољубила,
ал морам крити страсти,
јер не смем ниско пасти.

Змај

Од папира и канапа,
мало бамбусовог штапа,
сунчаног осмог маја,
направих шареног змаја.

Поветарац дуну тихо,
змај се у ваздуху њихо,
међу другим змајевима,
заказује такмичење свима.

У облаке они лете
као да су неке комете.
Ко ће вишље, такмиче се,
лепше ко ће, надмећу се.

Усхићено змај се трже,
из руке канап истрже,
одлете много високо,
не виде га моје око.

ДЕЌА ЗВРК

Еј, ти деко Зврк,
какав ти је брк,
боде као трн,
а да није црн.

Еј, ти деко Зврк,
што си тако мрк,
стално јеси љут,
дрхћеш као прут.

Еј, ти деко Зврк,
тром ко болан хрт,
што си тако крут
и помало жут.

Децо моја сва,
леп сам био ја,
весео и млад
као и ви сад.

Године су криве
за невоље све.

РОДИТЕЉИ МОЈИ

Родитељи мили моји,
живот сте ми подарили,
мудростима научили
и лепотом обдарили.

Ви сте моја узданица,
ви сте моја заштитница
и зато вам много хвала,
за вас бих и живот дала.

дечја посада

Код комшике моје
расту деца, двоје.
Пера школу учи,
а Вера га мучи.

Он задатке пише
она исте брише.
Када књигу чита,
стално га запита.

Брат је често моли,
моли и говори:
*Не дирај ме мала,
школа није шала.*

Молба не помаже,
Вера запомаже,
сузе рони своје,
сад вичу обоје.

МОЈА БАКА

Моја бака стара,
по имену Мара,
чуда разна ствара.
Лако свиње коље
од касапа боље.
Вреће са житом носи,
мада се заноси.

Моја бака стара,
по имену Мара,
чуда разна ствара.
На дрвеће се вере,
и плодове бере,
на пијаци продаје
новац зарађује.

наша маја

Наша мала
није шала,
Димче мала
све је знала.

Кад се игра,
кад се свира,
кад се бије
или пије,
нека се зна,
да, да, да, да,
мора боља бити,
мора победити.

Наша мала,
није шала,
то је мала
Димче мала.

РЕЧИЦА САМ ЧИСТА

Речица сам чиста,
вода ми је бистра,
дно ми је шарено,
песком обложено,
а обала зелена,
травом покривена.

Речица сам чиста,
вода ми је бистра,
рибице пливају,
на сунцу сијају,
деца се купају,
газе ме и играју.

НА ИЗЈЕТУ

На дрвеће се верем,
цвеће мами берем,
лептириће хватам,
штапићем баратам.
из све снаге вичем
весело ускличем:

Ал је леп овај свет!

НА ПЕСЋУ

Због тебе уздишем
и на песку пишем
лепо име твоје
и додајем своје.

Иде талас један,
следих се, гледам,
ништа не могу ја,
избриса слова сва.

Нервозан сам и љут,
дрхтим као прут,
кад бих само мого,
казнио бих га строго.

ХАЈДЕ ДА ЛЕТУЈЕМО

Хајде сви да летујемо,
у викендице идемо
да природу посетимо
и лепоти се дивимо.

Има тамо зеленила,
свима нама драга, мила,
свеже ћемо воде пити
и роштиље распалити.

Лепо ће нам тамо бити
у природи уживати
и добро се одморити,
али доста освежити.

Хајде сви да летујемо,
у викендице идемо
у природи уживамо
и мало рекреирамо.

ПУШАЧИ

Тата много пуши
на шареној луши,
а пуши и мама,
хоће бити дама.
Када запалим ја,
хвата их паника.
Љуте се и тата,
мама и мој бата.

Тата по ме виче,
мама и урличе:

*Стално те молимо,
често говоримо,
немој да пушиш!
У диму се гушиш!
Да ли си паметан?
Дуван је штетан,
врло опасан,
по здравље ужасан,
изгледаш старији,
још и смрдљивији!
Знај, ниси храбрији,
нити паметнији!*

Слушам их и гледам,
за право им не дам:
 *Зашто говорите,
 кад и ви пушите?*

*Зашто се љутите,
 вичете, грдите,
 кад исто радите
 и грешке чините?*

Сви се погледасмо,
са страхом запитасмо:
 *Мора ли се пушити
 и у диму гушити?*
У ушима труби
 Знај, здравље се губи!
Брзо се сложисмо,
дуван остависмо.

РАДОЗНАО ДЕЧАК

У кући се игра сам,
нови транзистор слуша,
ужива како свира,
нешто му не да мира,
жели га отворити
и у њега завирити.
Хтео би видети само,
зашто су људи тамо
и колико су мали,
када су тамо стали.
Воли их упознати
и са њима причати.

Сав од жеље већ гори
да транзистор отвори.
Хитро скида шрафове
малене, сјајне, нове.
Види разна дугмета,
али нигде човека.
Ту је понека жица,
да је бар једна цица.
Брзо дугмета скида,
невешто жице кида
и тражи људе тамо.
Где ли се крију само?

Транзистор изненада
престаде свирати тада.

Поче им говорити
још и лепо молити:

*Плашљиви људи мали,
та ваљда нисте знали,
стварно вас нећу бити,
зато немојте се крити.*

За молбу и не знају,
они више не свирају.

Каква штета друже мили,
весели су баш били.

СВЕТИ САВА

Хеј, школо моја мила,
отвори широм крила,
прими ученике све,
све велике и мале,
да прославимо славу
просветитеља Саву.

Несуђени мали цар,
даде брату престо на дар
и оде у манастир
да нађе душевни мир
и тамо књиге пише
што Србе прославише.

Драгим наставницима
и свим ученицима
честитам школску славу,
славу светог Саву,
коју само Срби имају
и с љубављу чувају.

НЕРАСКИДИВЕ ВЕЗЕ

Лепа, витка Милица,
плавокоса девојчица
с Јовицом се упознала
и радознало питала:

*Кажи ми порекло своје,
ја ћу казати моје,
реци целу фамилију,
немој само најмилију.*

*Милице, ако хоћеш знати,
одмах ћу ти све казати,
стварно ћу се потрудити,
никог нећу испустити.*

*Чистокрвни Србин јесам,
по природи нисам бесан,
студирам у Нишу права,
хоћу бити мудра глава.*

ОТАЦ по имену Сима,
архитекта познат свима,
грађани га много воле,
за савете често моле.

Татин отац, мој је ДЕДА,
телевизор често гледа,
декица је врло спретан,
елегантан и паметан.

Отац мога старог деде
је ПРАДЕДА звани "Меда",
по природи био је тром,
ал ударао као гром.

Медин отац јесте Чеда,
мени дође ЧУКУНДЕДА,
коларски је занат знао,
од тога се издржавао.

Његов отац НАВРНДЕДА,
кажу мршав, лица бледа,
млад је село напустио,
у Лесковцу се настанио.

Наврндедин тата КУРЂЕЛ
и његов отац АСКУРЂЕЛ
земљу су обрађивали,
друго нису радити знали.

Аскурђелов отац КУРЂУП
ни мало није био глуп,
њихов тата КУРЛЕБАЛО
бавио се ловом мало.

Курлебалов отац СУКУРДОВ,
за многе је појам нов,
предак је далеки био,
не знам чиме се бавио.

Отац сукурдов је неки
СУРДЕПАЧ предак далеки,
постајали су и неки
преци далеки, далеки!"

Када заврши Јовица,
упита одмах Милица:
*Како си дознао за све
толике старе потомке?*

*Стабло своје породично
читао сам често лично,
толико сам за њих дознао
и донекле их упознао.*

Породично стабло живота,
имати је, права дивота!

ДОБРА И ЛОША РЕЧ

Рекох добру реч,
стиже већ у Беч,
па преко Бона
и до Лондона,
чак још и више
небом се диже,
прође цео свет
весео и леп.

Рекох лошу реч
упаде у креч,
друга лоша реч
одскочи у пећ,
тамо се пеку
и дижу дреку,
нико их не жали,
за њих и не мари.

ОЦЕНЕ

ЈЕДИНИЦА, незналица,
нешто боља ДВОЈКА,
није лоша ТРОЈКА,
ЧЕТВОРКА лепојка,
ПЕТИЦА милојка.

Девојчице и дечаци,
ученици прваци,
учите добро школе,
родитељи вас моле,
с вама се поносе
и поклоне вам доносе.

сјоварица

- А - Ана нема мана
- Б - Биља име миља
- В - Весна није бесна
- Г - Горица мезимица
- Д - Дара чуда ствара
- Ђ - Ђека воли млека
- Е - Ема често дрема
- Ж - Жака поста бака
- З - Злата лептире хвата
- И - Ива права дива
- Ј - Јана лепа дама
- К - Ката без дуката
- Л - Лила лепа вила
- Љ - Љиља цвет босиљка
- М - Мица миљеница
- Н - Нина цура фина
- Њ - Његослава здрава
- О - Оља нешто боља
- П - Пава мудра глава
- Р - Роса иде боса
- С - Сашка млада снашка
- Т - Тода лепо хода
- Ћ - Ћирка зна да свирка

- У - Убавка воли Славка
- Ф - Фема некад дрема
- Х - Ханка кратка станка
- Ц - Цеца мала меца
- Ч - Чедомирка жмирка
- Џ - Џана млада нана
- Ш - Шана хитра лана.

Без напора ето
слово тридесето,
а да је Вук реко
било би још неко.

ХИТ

Код нас влада хит,
неко лиже лили-хип,
неко грицка чипс,
а неко флипс.

Мода је чудна ствар,
она даје неку чар.
Ја не волим моду,
волим куцу Боду.

сладолед

Зовем се сладолед,
по боји сам блед.
Веома сам хладан,
за хладноћом гладан.

Топлоте се бојим
и од ње се знојим.
Сви ме воле лети,
стално сам на мети.

Љубе ме баш често
и на јавно место,
ја им се радујем,
свежином их дарујем.

КОЖАРАЦ

Кажу људи да сам мали,
комарац ми име дали.
Весео сам када летим,
у собу често улетим,
задовољан тада зујим,
крилима тананим брујим.
На плафону некад станем
од летења да оданем.

Гледам. Одабирам мету:
прву, трећу или пету.
Слетим на човека брзо,
ма колико ме он мрзо,
пољупце му вреле дајем,
љубав своју ја продајем,
одмах сишем мало крви,
нити је последњи, а ни први.

Од људи се доста пазим,
убод дајем и одлазим,
јер су и мама и тата
и десет старијих брата,
затечени на свом делу,
сишући крв им врелу,
занешени својом славом
платили су лично главом.

МЕДОЊА

Стари медоња гладан,
изгледа врло јадан,
јер глад га много мучи,
изнемого може пући.

Тромо у шуми зађе
да нешто за јело нађе.
Када пчелињак спази,
до њега поче да лази.

На дрво се попео,
халапљиво мед је јео.
Пчелице мед бранише,
боцке меди зададоше.

Медвед се њих не плаши,
урликом пчеле плаши
и много мед је јео
док га није све појео.

Отежао сада паде,
на земљи тако остаде.
Од бола се превија,
а мед му више не прија.

ЉУБОЖОРА

Комшијски црни пас
жали се на сав глас:
Ав! Ау! Ав!, ав, ав!
Мада сам увек здрав,
живот ми није лак
мислим да то зна свак.
Стално везан седим,
по дворишту гледим.
Газда виче: Пази!
Пази ко улази!
Баци ми мало хлеба,
мисли да толико треба.
Лепо је мачкици,
кућној љубимици,
топли кутак има,
у скут скаче свима!

Мрњау, мрњау!
Јауу, мрњау!"
Буни се мачкица,
кућна љубимица:
Морам у лов ноћу,
мада спавати хоћу.
Када миша виде,
леђа мени бриде.

Хоћу ли у кут сести,
морам доста прести.
Деца ми реп вуку,
милују и туку,
бркове шишају,
за шалу не знају.
Волим бити прасе,
а зашто, већ зна се!

Прасенце прљаво,
дебело трапаво,
одмах негодује,
гњаче, виче, псује:

Морам јести за двоје,
а када ме угоје,
касапин ће доћи,
лоше ћу тад проћи.
Крв ће ми пролити,
на ражњу ћу бити.
Желим бити крава,
велика и здрава,
сви би ме пазили,
чували, мазили.
Млеко би им дала,
rekli би ми хвала!

Када крава то чу
рече дуго: Мууу!
Тежак је живот мој.

Ех! такав ми је сој.
У кола ме прежу,
· анапом ме вежу,
штапом бију, боду,
ја немам слободу,
млеко узимају,
телету не дају.
Нећу жељу крити,
коњ бих хтела бити.

Трчала би у кас,
била би прави ас,
људи ме посматрали,
успех поздрављали.

Коњ каже: Без фрке,
учествујем у трке.
Џокеј на ме скаче,
па удри све јаче
и кад сам последњи
или можда средњи,
чак и када сам први,
бије ме до крви,
пена иде, иде,
ноге само бриде.
Када све престигнем,
на циљ први стигнем,
џокеју венац дају,
мене не познају.

маца мезимица

Моја маца Мица,
мала мезимица,
не плаши се мрака,
шупа и буџака.
Када падне мрак,
у лов храбро креће
с мишевима се надмеће.

Кад се из лова врати,
од умора се клати,
очима ми каже,
изгледа не лаже:

*Данас се не жалим,
нећу да се хвалим,
мишеве сам јела
колико сам хтела!*

Је ли мацо моја
има ли им броја?

*Било је педесет,
а можда и десет,
не знам, можда један,
можда ниједан.*

Одаћу ти тајну,
не баш тако сјајну.
Дај ми мало хлеба,
стомаку мом треба,
црева много крче
од глади се грче.

ЗАГОНЕТКЕ

Очи крупне, птица лепа,
ноћу види, дању слепа?

(сова)

На послу изгарам,
газди се не удварам,
својим телом пишем,
понекад и уздишем?

(оловка)

Узбрдо не могу ићи,
низбрдо не могу ме стићи,
у мени рибе пливају
и деца се лети купају?

(река)

По дрвећу кљуном лупам
и црвиће из њих чупам,
на гранама је моје место,
Пера, деца ме зову често?

(гејлић)

Пушим дању, пушим ноћу,
ал не пушим када хоћу,
више зими, мање лети,
некад на ме птица слети?
(димњак)

Мене сви знају
и осећају:
дрвеће чупам,
прозоре лупам,
кровове дижем,
свуда ја стижем?
(већар)

Са торбама на леђима,
које лепо стоје њима,
увек некуд хитају,
а за умор и не знају.
Пензионери кад их угледају,
врата им отварају.
Кажи које су то чике,
брзо али без панике?
(пошћари)

Мрежу плете, рибар није,
плен лови а ловац није,
ногама хвата, рак није,
из жртава течност пије?
(џаук)

На сунцу и киши стоји,
хладноће се не боји,
у јесен се соблачи,
у пролеће облачи?
(листопадно дрвеће)

Некада је лопта жута
која ноћу небом лута,
некада кифла права,
понекад само глава.
Са висине се смеје,
бледом светлошћу греје?
(месец)

Птица тркачица
многима љубимица,
када је неко јури,
главу у песак загњури,
мисли да се не види
или се можда стиди?
(ној)

Костадин Цветковић:
НЕРАСКИДИВЕ ВЕЗЕ
- дечје песме -

Уколико је писац, Костадин Цветковић, омеђио свој "резерват", стваралачки простор, можемо сасвим сигурно рећи да су у њему и девојчице и дечаци, и баке и деке, и маме и тате, шарено цвеће и све оно што их окружује. .

Његова поезија, свих 37 песама са загонеткама, егзистира на аутентичном искуству са сигурном поетском основом. Све почива на доживљеном, на појавама које јесу за најмлађе читаоце знатижељне и пожељне.

У његовим песмама нема тајни. То су, заиста, нераскидиве везе писца и девојчица и дечака, писца и природних појава, писца и онога што за децу може бити од интереса. Писац, Костадин, успешно "претвара" виђено и жељено у појаве, догађаје, дијалоге. Поетска визија носи идентификовани лирски свет. Он је увек на оним просторима којима и сам припада. Волети, желети, хтети, причати - то је оно што је у њему. С правом и поставља као основу свих ткива дечје доживљаје.

Ове песме јесу песме о љубави, срећи, лепоти једног детињства. Било је сувишно да их класификујемо или као емотивно-рефлексне или као чисто дечје песме, песме о деци. Писац налази неискоришћене просторе и дозвољава да сама песма све каже. То је право осећање за лирске песме за децу. Речи које носи са собом и које су у њему поодавна сведоче да могу бити и у дечјем срцу. Ако бисмо тражили било који узор, а он га за

сада НЕМА, можемо констатовати да се само по ВОКАЦИЈИ приближава ЗМАЈУ.

Кад говори о КОМАРЦУ, истиче његову крволочност. Он описује КОМАРЦА. Дете дознаје његово понашање, његов намере и његова дела за нас то су НЕДЕЛА. Дао је уметнички портрет КОМАРЦА.

"Од људи се доста пазим,
убод дајем и одлазим".

КОМАРАЦ

Многе песме могу успешно да се користе у настави. Песма НЕРАСКИДИВЕ ВЕЗЕ говори о родбинским односима, о генеологији једне фамилије.

Такве песме су и: СЛОВАРИЦА, ЗАГОНЕТКЕ, ЗАШТО КИША ПАДА, ЗМАЈ, НЕБЕСКА КОЛА и друге.

Језик одговара јунацима ових песама.

Друга збирка песама доказује да је поетско грђено на сигурним основама лирског израза.

Поезија Костадина Цветковића јесте још једна бразда у развоју дечје књижевности.

У Лесковцу,
јануар 2000.

РЕЦЕНЗЕНТ,
Станко Ђорђевић, проф.
књижевни критичар

Костадин Цветковић:
НЕРАСКИДИВЕ ВЕЗЕ
- дечје песме -

Садржина ових лирских песама износи пред децом, пред родитељима, пред васпитачима оно што је у деци о деци, и знано и незнано.

Љубав према деци јесте простор аутора из којег избијају све жеље, чежње и све мале тајне. Писац увек пита: ВОЛИТЕ ЛИ ДЕЦУ? Његове лирске емоције недвосмислено говоре колико их он воли. Инспирација и надахнуће су радости деце и ту нема никаквих тајни. Он се повезује са најмлађима, путује са њима, разговара са њима.

Тако јасно уочава хармонију дечјих осећања и снагом свог талента отвара те нежне вртове и мирисе дечјих душа и дозвољава и читаоцима да удишу ту лепоту.

Језик је свеж и са овог подручја. Слободан стил у већем случају везан дозвољава му и песничку слободу.

Име писца се стално стиче. Писац, Костадин Цветковић, овом збирком дечјих песама приближује се том великом звању.

У Лесковцу,
јануара 2000.

РЕЦЕНЗЕНТ
Бранка Ђорђевић, проф.

САДРЖАЈ

ЗАШТО КИША ПАДА	7
РАЗЛОГ	8
ХИЉАДУ ЗАШТО	9
ОБЛАЧАК	10
НЕБЕСКА КОЛА	11
ОЧИ	12
ЛЕПО, ЛЕПШЕ	13
КАДА БИХ ИМАЛА КРИЛА	14
ПРВИ КОРАЦИ	15
КОРЊАЧИЦА	16
МЕЗИМИЦА	17
УНУКА И БАКА	18
НИЈЕ ДЕЧАК ИЗ БАЈКЕ	20
ИМАМ ДАРА	21
ДЕВОЈЧИЦА	22
ЗМАЈ	23
ДЕКА ЗВРК	24
РОДИТЕЉИ МОЈИ	25
ДЕЧЈА ПОСЛА	26
МОЈА БАКА	27
НАША МАЛА	28
РЕЧИЦА САМ ЧИСТА	29
НА ИЗЛЕТУ	30
НА ПЕСКУ	31
ХАЈДЕ ДА ЛЕТУЈЕМО	32
ПУШАЧИ	33
РАДОЗНАО ДЕЧАК	35
СВЕТИ САВА	37
НЕРАСКИДИВЕ ВЕЗЕ	38
ДОБРА И ЛОША РЕЧ	41
ОЦЕНЕ	42
СЛОВАРИЦА	43
ХИТ	45
СЛАДОЛЕД	46
КОМАРАЦ	47
МЕДОЊА	48
ЉУБОМОРА	49
МАЦА МЕЗИМИЦА	52
ЗАГОНЕТКЕ	54
Рецензија 1	57
Рецензија 2	59

Захваљујем се сјонзорима:

- Марковић Томи и Жики,
власницима бензинске пумпе
Манчестер - Брајмиловце,

- Косић Верици, власнику
СТР Деликатес - Лесковац,

- Косић Звонимиру, власнику
Деликатес - Трговина на велико,

који су омогућили штампање
ове књиџе.

Аутор

БЕЛЕШКЕ О ПИСЦУ

Рођен 8. априла 1939. године у Лесковцу, Косијадин Цвеићковић је провео детињство у Лесковцу и околини. Школовао се у Лесковцу, Власотинцу и Нишу.

Након завршетка школовања његово цео радни век провео је у архитектонско-грађевинском бироу као пројектант.

Дечја поезија Косијадинова базира се на искрености и једноставности, својственим деци, са уметнућим речима локалитета Лесковца.

Издао је збирку песама "Сјај звезда".

Биљана Цвеићковић